23.09.2022

Група ТУ-2. Основи трудового законодавства. Урок 3. Посвідчення водія, порядок видачі.

Водійське посвідчення

Водійське посвідчення, або посвідчення водія — документ, що посвідчує право фізичної особи на керування транспортним засобом. Для отримання посвідчення водія необхідно пройти необхідне навчання та скласти іспит. Правила і вимоги, що стосуються ліцензування водіїв, варіюються у різних юрисдикціях.

Офіційна назва згідно з ПДР — посвідчення водія на право керування транспортним засобом відповідної категорії.

Цифрова версія

У 2020 році в Україні для всіх громадян стала доступна цифрова версія їхнього водійського посвідчення в додатку державних послуг Дія. Відтоді зникла потреба мати з собою картку чи свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу. Їх замінив QR-код, що генерується в додатку, та може бути перевірений на чинність працівником поліції. Таким чином Україна приєдналася до 10 країн світу, що першими впровадили подібну послугу.[8]

Корупційні зловживання

В 2010-х роках в Україні спостерігалася корупційна практика купівлі водійських посвідчень. За різними оцінками водійське посвідчення купили від 49,6% до 90% українських водіїв.

Можливістю купити водійське посвідчення в Україні користуються також мешканці сусідніх країн, зокрема, Польщі.

Категорії транспортних засобів

Відповідно до чинного законодавства, залежно від їх типів і призначення, виділяють 14 видів категорій транспортних засобів, керування якими дозволено при наявності у водія відповідного посвідчення водія:

A1 — мопеди, моторолери та інші двоколісні (триколісні) транспортні засоби, які мають двигун з робочим об'ємом до 50 куб. сантиметрів або електродвигун потужністю до 4 кВт;

A — мотоцикли, у тому числі з боковим причепом, та інші двоколісні транспортні засоби, які мають двигун з робочим об'ємом 50 куб. сантиметрів і більше або електродвигун потужністю 4 кВт і більше;

B1 — квадро- і трицикли, мотоколяски та інші триколісні (чотириколісні) транспортні засоби, дозволена максимальна маса яких не перевищує 400 кілограмів;

B — автомобілі, дозволена максимальна маса яких не перевищує 3500 кілограмів (7700 фунтів), а кількість сидячих місць, крім сидіння водія, — восьми, состав транспортних засобів з тягачем категорії B та причепом, повна маса якого не перевищує 750 кілограмів.[16]

C1 — призначені для перевезення вантажів автомобілі, дозволена максимальна маса яких становить від 3500 до 7500 кілограмів (від 7700 до 16500 фунтів);

C — призначені для перевезення вантажів автомобілі, дозволена максимальна маса яких перевищує 7500 кілограмів (16500 фунтів);

D1 — призначені для перевезення пасажирів автобуси, в яких кількість місць для сидіння, крім сидіння водія, не перевищує 16;

D — призначені для перевезення пасажирів автобуси, в яких кількість місць для сидіння, крім сидіння водія, більше 16;

BE, C1E, CE, D1E, DE — состави транспортних засобів з тягачем категорії B, C1, C, D1 або D, яким водій має право керувати, але який не належить до зазначених категорій составів транспортних засобів;

T — трамваї та тролейбуси.

Вікові обмеження

Право на керування транспортними засобами надається з такого віку:

з 16 років — категорії A1, A;

з 18 років — категорії B1, B, C1, C;

з 19 років — категорії BE, C1E, CE;

з 21 року — категорії D1, D, D1E, DE, T.